เรื่องเล่าของลูกตอนที่ 38. เมื่อนัตซีเริ่มเข้าเรียน ป. 1

โพสต์เมื่อ ก.ค. 18, โพสต์โดย amijung หมวดหมู่ บันทึกลูกรัก

(function() { var po = document.createElement('script'); po.type = 'text/javascript'; po.async = true; po.src = 'https://apis.google.com/js/plusone.js'; var s = document.getElementsByTagName('script')[0]; s.parentNode.insertBefore(po, s); })(); (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({ google_ad_client: "ca-pub-8026950304384140", enable_page_level_ads: true });

ตอนนี้นัตซีเรียนอยู่ ชั้น ป. 1 ได้ประมาณเกือบเดือนกว่าๆแล้ว เรื่องเล่าเกี่ยวกับนัตซีเยอะมาก ทั้งเรื่องเรียน เรื่องเพื่อน เรื่องวีรกรรมต่างๆอีกเยอะแยะ
ตอนช่วงที่เรียนซัมเมอร์นัตซีสนิทกับเพื่อนอยู่คนหนึ่ง แต่พอเปิดเทอมแล้วไม่ได้เรียนห้องเดียวกัน เธอจึงหงอยเหงาเศร้าซึมน้ำตาตกว่า หนูไม่มีเพื่อนเลย.
หนูพยายามทำตัวให้ดี ช่วยเหลือเพื่อน แต่เพื่อนๆไม่เคยพูดขอบใจหนู. เวลาเพื่อนวาดรูปสวย หนูก็ชมเพื่อนว่าวาดรูปสวยดี. แต่พอหนูวาดบ้าง เพื่อน.
ๆไม่เคยคิดจะชมอะไรหนูเลย ไม่พูดอะไรเลย. หนูไม่รู้จะทำยังไงดี. เลยถามลูกว่า รู้บ้างไหมว่าเพื่อนในห้องชื่ออะไรบ้าง นัตซีบอกว่าไม่รู้ จำไม่ได้ เลยบอกลูกว่า
ถ้าอยากมีเพื่อน ต้องรู้จักเปิดใจยิ้มรับกับมิตรภาพ และรู้จักสร้างมิตรภาพ. เข้าใจเพื่อนๆด้วยว่าเพิ่งมาใหม่เหมือนกันอาจจะยังไม่คุ้นเคยกัน
ให้รู้จักทักทายเพื่อนๆก่อนบ้างถามชื่อเพื่อนบ้าง แนะนำตัวเองกับเพื่อนบ้าง. แล้วการที่เราช่วยเหลือเพื่อนนั้น นัตซีลองตอบตัวเองก่อนว่าต้องการสิ่งใดตอบแทนไหม.
ถ้าช่วยด้วยใจจริง อย่าได้คิดรอการตอบแทนไม่ว่าจะเป็นคำพูดหรือสิ่งของก็ตามเพราะมันคือการช่วยแบบหวังผล. มันทำร้ายเราทำให้เราเสียใจ
หากว่าเราไม่ได้ตามที่ได้คาดหวังไว้ เปลี่ยนความคิดใหม่ดีกว่า อย่าเศร้ากับการรอคอยการตอบแทน. ให้ลองดูใหม่. ผ่านไป2
วันจากที่เคยร้องไห้น้ำตาซึมบอกว่าไม่มีใครคุยด้วย ก็เริ่มมีเพื่อน เริ่มจำชื่อเพื่อนได้. มีทั้ง ฟูจิ. ปีใหม่. เกโล. เอม. แชมมี่ และอื่นๆอีกมากมาย
จนตอนนี้คุณแม่ก็จำไม่ได้เพราะชื่อเรียกยากๆกันทั้งนั้น. จากที่ไม่ค่อยได้คุย. กลับกลายมาเป็นคุยเก่งมากๆๆๆๆพูดไม่หยุด มีมุขมาคอยเบรค
คุณแม่คุณพ่อและพี่เอมิด้วย

เรื่องเพื่อนนั้นก็ยังไม่จบเพราะที่ห้องนัตซีจะมีจำนวนเด็กผู้ชายมากกว่า เวลาจัดตำแหน่งที่นั่งไม่ว่าจะสลับยังไงก็ต้องมีเพื่อนผู้ชายมานั่งข้างๆอยู่ดี.
บางทีก็บอกว่าเพื่อนแกล้งนู้นแกล้งนี่แต่นัตซีเราก็ไม่ยอม เธอมาเล่าให้ฟังว่า มีอยู่วันหนึ่ง มีเพื่อนผู้ชายคนจีน(ชื่อเป็นภาษาจีน.
ขนาดนัตซียังเรียกชื่อไม่ถูกเลยตอนรู้จักกันใหม่ๆ). เค้ามาทำกระบอกน้ำของนัตซีตกจากที่วางแล้วไม่ขอโทษ นัตซีบอกว่า ให้ขอโทษด้วย เพื่อนก็ไม่ยอมขอโทษ
บอกว่าทำไมต้องขอโทษเค้าไม่ผิดสักหน่อย นัตซีก็บอกกลับว่าเห็นอยู่ว่าทำกระบอกน้ำของเราตกลงมา เพื่อนก็ไม่ยอมรับอีก. ดิฉันก็เลยถามนัตซีว่า แล้วหนูทำยังไงล่ะ
พอดิฉันได้ฟังคำตอบแล้วแทบจะเป็นลม เพราะไม่คิดว่านัตซีสาวน้อยที่เรียบร้อยน่ารักของดิฉันจะเปลี่ยนไปได้ขนาดนี้ มันเป็นไปไม่ด้าย..นัตซีก็เล่าต่อว่า ..
นัตซีบอกว่าให้มาตัดสินแบบลูกผู้ชายคือ เป่ายิ้งฉุบ. ถ้าเด็กคนนั้นแพ้ต้องพูดขอโทษปรากฏว่า เด็กผู้ชายคนนั้นแพ้ แต่ก็ยังไม่ขอโทษ นัตซีเลยบอกว่างั้น
คราวนี้ให้มาวัดข้อแข่งกันที่โต๊ะเรียน ถ้าแพ้ต้องขอโทษเราด้วย (. ตกลงลูกดิฉันเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายกันแน่นะเนี่ย). ถามนัตซีว่าสำเร็จไหมเพื่อนยอมขอโทษหรือเปล่า
นัตซีบอกว่าหนูงัดข้อแค่ครั้งเดียวก็ชนะแล้วค่ะแต่เค้าไม่ยอมขอโทษ. เราเลยชกกัน(เฮ้ยชกกันเลยเหรอลูก. ฟังดูน่ากลัวจัง ลูกเราก็ตัวผอมๆเล็กๆอยู่ด้วย ! ลูก
พูดจริงหรือเปล่าเนี่ย). นัตซีบอกว่าเราก็เลยชกๆๆๆกัน(. ทำท่ากำหมัดชกลมประกอบให้ดูอีกต่างหาก). คุณพระช่วย
เป็นไปได้ยังไงนี่ใช่นัตซีคนที่เรียบร้อยหรือเปล่าเนี่ย ถามลูกว่าแล้วเพื่อนกับหนูเป็นยังไง นัตซีบอกว่าไม่เป็นยังไงก็กำลังจะชกๆๆกัน. อาจารย์เข้าห้องพอดี
เลยไม่ได้ทำอะไร. ฟังแล้วน่าตกใจสำหรับดิฉันเพราะนัตซีไม่ใช่คนก้าวร้าวรุนแรงไม่มีเหตุผล.
คราวนี้ถึงเวลาที่ต้องให้ลูกรู้จักวิธีแก้ปัญหาเรื่องการวางตัวและการเข้ากับเพื่อนผู้ชายว่า. เพื่อนผู้ชายมีหลายแบบทั้งสุภาพมีมารยาท
และแบบที่อาจจะยังไม่รู้จักการเข้าสังคมดีพอ เราต้องให้โอกาสเพื่อนได้ปรับตัว. และลดความใจร้อนของตัวเองลง
การบังคับให้เพื่อนขอโทษโดยที่เค้าอาจจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเราโกรธที่เพื่อนทำของเสียหายแล้วเราไม่ชอบ. เพื่อนคงจะไม่รู้วิธีขอโทษด้วยซ้ำ เพื่อนคงจะไม่มีเจตนา.
และสุดท้ายต้องบอกลูกเราว่า การแก้ปัญหาด้วยการใช้กำลังเป็นเรื่องที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่านัตซีจะบอกว่าตกลงกันแบบลูกผู้ชาย
แต่เธอคงจะลืมไปว่าตัวเองเป็นผู้หญิง. ถ้าเกิดเพื่อนชกหน้าตาแตก เลือดออกบาดเจ็บ จะทำยังไง. ไม่ต้องทำเป็นแมนแบบเพื่อนหรอกจ้า..
แล้วก็เทศนานัตซีอีกยาวเรื่องการให้อภัยที่น่าจะเป็นหนทางที่ดีที่สุด สำหรับการปรับตัวเข้าหากันในช่วงที่เป็นเพื่อนใหม่
เพราะเรายังไม่รู้จักนิสัยที่แท้จริงของเพื่อนหรอก. และขอห้ามไม่ให้มีเรื่องกับเพื่อนผู้ชายอีกไม่ว่าจะกรณีใดๆก็ตาม ต้องประนีประนอม
รักกัน.หลังจากเหตุการณ์วันนั้นก็ถามว่าเป็นยังไงบ้างกับเพื่อนๆในห้อง นัตซีก็บอกว่าโอเค. แต่เพื่อนคุยกันเก่งมาก(รวมตัวเองด้วยใช่ป่าวล่ะ). พอเพื่อนชวนคุย
หนูก็ต้องคุยตอบด้วยไม่งั้นเดี๋ยวเพื่อนโกรธหนู. (อ้างเพื่อนหรือเปล่าเนี่ย). จากนั้นปัญหาเรื่องเพื่อนก็หมดไปในช่วง2 อาทิตย์หลังจากเปิดเทอม

ผ่านไปสักอาทิตย์กว่าๆ นัตซีเพื่อนเริ่มเยอะ ทั้งเพื่อนรุ่นเดียวกัน(ป.1) และเพื่อนรุ่นพี่ (เพื่อนนัตซีจากเจริญพงศ์มาเรียนก่อน เลยอยู่ป.2). เพื่อนกลุ่มของพี่เอมิ(ป.4). แล้วไหนจะรุ่นโตๆที่เป็นพี่ชายพี่สาวของเพื่อนนัตซีอีก. พอเลิกเรียนนัตซีวางกระเป๋านักเรียนได้ก็วิ่งไปรวมกลุ่มเล่นทันทีแบบไม่สนใจคุณแม่ด้วยอะ. วิ่งไล่จับกับเพื่อนๆกลางแดดสนุกสนานกันใหญ่เลยมาเปิดดูสมุดจดการบ้าน กับงานค้างไม่ค่อยมีเลยปล่อยให้เล่น. . นัตซีติดเล่นกับเพื่อนๆมากขึ้นๆๆในทุกๆวัน จนพอเริ่มเรียนไปได้สักสองสัปดาห์เริ่มมีสอบรายหน่วยบ้างแล้ว คราวนี้เรียกตัวมานั่งทำการบ้านกับอ่านหนังสือสอบซักจะเริ่มยากขึ้น. . และแล้วก็ได้เวลาอบรมลูกเรื่องความรับผิดชอบในระดับเด็ก ป.1 ซะแล้ว. เริ่มฝึกให้เพลาๆการติดเพื่อน. ติดเล่น ให้รู้จักอ่านสมุดจดการบ้านและเช็คงานค้างทำให้เสร็จก่อนแล้วจึงไปเล่นได้ แรกๆ มีงอแง น้ำตาซึมเสียดายอยากไปเล่นกับเพื่อนก่อน. ฝึกไปฝึกมาเริ่มเข้าใจมากขึ้นว่าอะไรมีความสำคัญหลัก และอะไรมีความสำคัญรอง. นอกจากนี้ในห้องเรียนเองนัตซีก็ติดคุยเล่นกับเพื่อนในห้อง. (เพราะสอบถามพฤติกรรมการเรียนในห้องกับอาจารย์). เลยรู้ว่าคุยซะจนทำงานผิดคำสั่งต้องมาย้อนแก้ไขงานให้ทันในชั่วโมงเรียน(โดนอาจารย์อบรมจนต่อมน้ำตาแตก น้ำตาตกซะงั้น.). เลยต้องอบรมเรื่องให้ตั้งใจฟัง อย่าคุยกันเอง. เพื่อนชวนคุยก็ไม่ต้องสนใจโต้ตอบ. บอกว่าให้ตั้งสติ แก้ไขปรับปรุงตัวใหม่นะ คุยให้น้อยลงฟังให้มากขึ้นตอบคำถามของอาจารย์อยู่เสมอ อย่านิ่งเงียบ. หลังจากโดนดิฉันอบรมยาวเรื่องสมาธิในห้องเรียน นัตซีก็เริ่มคุยน้อยลงบ้างแต่ก็ยังคุยอยู่ดี. ห้ามยากมากเพราะคุยกันทั้งห้องเลย

ผ่านไปเรื่องการคุยในห้องเรียน เข้าสัปดาห์ที่3 นัตซีเริ่มรู้จักเพื่อนใหม่มากขึ้น มีเพื่อนพักอยู่คอนโดใกล้ๆกัน ไปมาหาสู่ ชวนมากินมาเล่นกันที่ห้องพักช่วงเย็น บางทีก็ดึกบ้าง หรือคุณพ่อกลับค่ำ ลูกก็จะยังไม่นอน. พอจะเข้านอนก็ดึกดื่นมากเสียแล้ว. หรือบางทีเอมิจังมีสอบ ก็นั่งสรุปนั่งติวกันจนดึกแล้วนัตซีก็ไม่ยอมนอนก่อน. จะรอหลับพร้อมกันผลปรากฏว่า สิ่งที่เป็นห่วงก็เป็นเรื่องจริง เพราะนัตซี นั่งหลับที่โรงเรียน หลับแบบจริงๆจังๆในห้องเรียน อาจารย์ปลุกก็ยังไม่ตื่น. ได้สอบถามจากอาจารย์ประจำวิชาภาษาไทยว่า มันเกิดอะไรขึ้นค่ะ เพราะอาจารย์ประจำชั้นมาบอกคุณแม่ว่าลูกนอนหลับในห้องเรียนด้วย จริงหรือค่ะ. อาจารย์เลยบอกว่านัตซีทำงานที่อาจารย์มอบหมายให้เสร็จแล้วก็รอเพื่อนๆในห้อง แล้วนัตซีก็บอกอาจารย์ว่าง่วงนอนมากไม่ไหวแล้วค่ะทำงานเสร็จแล้ว. ขออนุญาตนอนเลยได้ไหม. (ลูกสาวดิฉัน. ช่างกล้าพูดนะเนี่ย). อาจารย์เห็นเค้าทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้วเลยบอกว่านอนได้เลยค่ะ(คิดว่าน่าจะพูดเล่นๆ). ปรากฏว่านัตซีหลับจริง นอนจริง ฟุบหน้าหลับคู่กับเพื่อนผู้ชายที่นั่งข้างกัน. แต่พอเปลี่ยนวิชาคาบใหม่อาจารย์ภาษาไทยไปแล้ว อาจารย์ประจำชั้นมาเห็นเข้า งานนี้ก็งานเข้าแล้วละค่ะ. อาจารย์ ก็ปลุกแต่นัตซีไม่ยอมตื่น เรียก แล้วให้ลุกไปล้างหน้าจึงตื่น. โอ้ย อะไรกันนี่คุณลูกสาว. เข้าสัปดาห์ที่สามนี้จึงมีกฎว่า สองทุ่มต้องรีบเข้านอนให้เร็วที่สุด แม้กระทั่งเอมิที่งานเยอะก็ต้องรีบทำรีบอ่านหนังสือให้เสร็จอย่าช้า งานนี้เราต้องช่วยเหลือน้องทำงานกันเป็นทีม รักษาเวลาเข้านอนห้ามซักช้าแล้วนะ เพราะเอมิก็รู้ดีว่านัตซีนะนอนเก่งขนาดไหน หากนอนไม่พอหงุดหงิดมากๆงอแงด้วยอะงานนี้ ช่วยๆกันหน่อยนะค่ะคุณลูก. แถมคุณแม่ยังกำชับว่าการนอนหลับในชั่วโมงเรียนถือเป็นการเสียมารยาทไม่ให้เกียรติอาจารย์เลย น่าอายที่สุดของที่สุดเลย ขอร้องว่าอย่าหลับอีก หากง่วงให้ขอไปล้างหน้าซะ ครั้งนี้ถือเป็นบทเรียนอย่าหลับอีก นัตซีน้ำตาซึมตามสไตล์แบบเดิมๆสำนึกผิด. หลังจากนั้นสอบถามดูก็ปรากฏว่านัตซีไม่หลับในห้องแล้ว และถ้าง่วงก็จะขอไปล้างหน้าก่อน. เฮ้อ. ผ่านไปอีกหนึ่งเรื่อง

ช่วงเดือนแรกเริ่มมีสอบรายหน่วย นัตซีก็ทำคะแนนได้ดี (คงเพราะเนื้อหายังง่ายอยู่)แต่พอผ่านเข้าเดือนที่ สอง. วิชารายหน่วยเริ่มมีต้องเข้าใจและจำมากขึ้น บางทีก็ฟังคุณแม่สรุปเนื้อหาถามตอบกันบ้าง. บางทีก็อยากจะไปเล่นท่าเดียวเลย. ยังดีที่นัตซีนั้นเข้าใจอะไรง่าย(เนื้อหาที่จะสอบ)เลยไม่ต้องพูดมาก. สรุปๆ10 นาทีก็ต้องปล่อยไปเล่นแล้ว. เฮ้อ รักการเล่นจริง..จริ้ง..คุณลูกเอ้ย..แล้วเมื่อไหร่จะโตสักที รอดูอยู่นะลูกจ๋า

แท็ก: ไม่ระบุคำค้นหา

Powered by EasyBlog for Joomla!